

namų Dirborn Haitse (Mičigano valstija) imamas Mohamedas Ali Eliahas. – Kaip kitaip paaiškinti, kodėl rugsėjo 11-ąją keturi tūkstančiai žydų neatėjo į darbą Bokštuose dvyniuose?“¹³

26 metų Mohamadas Junaidas britų ITN televizijai pasakė: „Mano motina buvo šiauriniame Pasaulio prekybos centro bokšte, bet iki šiol absoliučiai nesigailiu dėl to, kas įvyko rugsėjo 11-ąją.“ Jis pridūrė: „Nors turiu amerikietišką pasą, aš ne amerikietis – aš musulmonas.“ Netrukus Junaidas, kurio motina Niujorko ugniagesių buvo išgelbėta iš liepsnojantio Pasaulio prekybos centro, nusipirko bilietą į vieną pusę ir išvyko į Pakistaną prisidėti prie talibų. „Nužudysiu kiekvieną Afganistane sutiktą amerikietį. Ir nužudysiu kiekvieną Pakistane sutiktą Amerikos kareivį.“¹⁴

Kaip atrodo, naujasis antiamerikietiškas ir antižydiškas terorizmas, kuriam pradžia davė Andropovas, virto savos rūšies nusikalstamu „mokslu“, keliančiu grėsmę visam civilizuoatam pasauliui. 1999 m. arabų teroristo Chalilio Diko (Khalil Deek) namuose rasta 7 tūkst. puslapių „Džihado enciklopedija“ (*Encyclopedia of Jihad*), išleista kompaktinėmis plokštelėmis. Dikas buvo suimtas įtarus pasikėsiniu naujo tūkstantmečio išvakarėse susprogdinti Jordanijos pagrindinį oro uostą. Minėtos enciklopedijos 11-ajame tome, įrašytame į atskirą plokštelę, detaliai aiškinama, kaip užnuodyti vandenį ir vandens atsargas ricinu – itin toksiška chemine medžiaga, naudota Maskvos rengtuose teroro aktuose, iš kurių ypač išgarsėjo dūris skėčiu Londone Bulgarijos disidentui Georgiui Markovui. Šią žmogžudystę 1978 m. įvykdė Andropovo KGB ir jo marionetės Bulgarijoje.

36

KREMLIAUS BRANDUOLINIS TERORIZMAS

Ar tai buvo tik paprastas sutapimas, kad 2001 m. rugsėjo 11-oji, kai buvo įvykdyti teroro išpuoliai prieš Niujorko Pasaulio prekybos centro dangoraižius ir Pentagoną, kartu buvo ta diena, kai KGB šventė savo įkūrėjo Felikso Dzeržinskio gimimo metines? Sunku pasakyti. Pagal savo pobūdį užsienio žvalgybos operacijos yra slaptos, mįslingos ir dviprasmės akcijos. Buvusios britų užsienio žvalgybos tarnybos MI6 vadovės Stellos Rimatington žodžiais, jas išpainioti yra „tas pat kas išpainioti vilnonių siūlų sruogą. Randi siūlo galą, paseki jo kelią iki pat mazgo ir žiūri, kaip tas mazgas susidaręs“¹.

Bandykime išpainioti siūlus, apraizgiusius Rugsėjo 11-ąją. Per tuos metus, kai buvau sovietų bloko žvalgybos bendrijos viršūnėje, supratau, kad simbolinė prasmė yra labai svarbi žinia „pašvęstiesiems“. Kremlius visada buvo linkęs į simbolizmą – dar vieną emocijas veikiančią ginklą, meistriškai įvaldytą Rusijos carų ir jų įpėdinių komunistų. Sovietų Sąjungos emblema buvo kūjis ir pjautuvas, simbolizuojantys proletariato ir valstiečių vienybę. Kremliaus politinės policijos emblema buvo kalavijas ir skydas, simbolizuojanti šios tarnybos pareigas:

kalaviju smogti šalies priešams ir skydu apsaugoti komunistinę revoliuciją. Dauguma KGB finansuojamų tarptautinių teroristinių organizacijų simboliškai buvo pavadintos išsivadavimo judėjimais, taip išreiškiant sovietų bloko pasiryžimą išvaduoti likusį pasaulį nuo Amerikos imperializmo bei sionizmo.

Andropovas ir jo karaliukai Rytų Europoje pakėlė šampano taurės švęsdami 1975 m. liepos 4 d. teroristų įvykdytą bombos sprogimą Jeruzalės Siono aikštėje, per kurį žuvo 15 žmonių ir 64 buvo sužeista. Tai buvo akivaizdus antausis Jungtinėms Valstijoms, kurioms Liepos 4-oji yra nacionalinė šventė. Taip pat svarbi aplinkybė, kad pirmąjį išpuolį prieš Pasaulio prekybos centrą, kai buvo sumanyta nuvertus šiaurinį bokštą į jo dvynio pusę, sukelti ir pietinio bokšto griūtį bei masines žūtis, bandyta įvykdyti 1993 m. vasario 26 d., kai Kremlius šventė 41-ąsias sovietų branduolinių bandymų pradžios metines. Savižudiškas išpuolis prieš JAV laivyno eskadrinį minininką „Cole“, per kurį žuvo 17 jūreivių ir 39 buvo sužeisti, įvyko 2000 m. spalio 12 d. Tą dieną 1973 m. buvo surengtas lemiamas Izraelio kariuomenės puolimas, atnešęs pergalę Jom Kipuro kare. Nepavykusių bandymų susprogdinti bombas Detroite ir Niujorke per 2009 m. Kalėdas simbolika aiški be komentarų.

Daugelio „sutapimų“ pakraipa pastarojo meto Rusijos politiniuose sprendimuose įtikinamai rodo, kad jie nėra atsitiktiniai. Pavyzdžiui, 2002 m. Putinas ir Rusiją dabar valdantys buvę KGB karininkai atvirai pasuko savo šalies vairą atgal į buvusių tradicinių Sovietų Sąjungos klientų stovyklą, kurią sudaro mirtini sionizmo ir Jungtinių Valstijų priešai. Putinas šį procesą pradėjo nuo ryšių su trimis teroristinėmis valstybėmis, kurias JAV prezidentas George'as W. Bushas pavadino blogio ašimi – Iranu, Iraku ir Šiaurės Korėja.

2002 m. kovą Putinas patyliukais atnaujino ginklų tiekimą Iranui iš Rusijos. 2002 m. rugpjūtį jis sudarė 40 mlrd. dolerių prekybos sutartį su tironišku Sadamo Huseino režimu Irake. Vėliau, prieš pat 2002 m. rugsėjį, kai Jungtinės Valstijos ruošėsi gedulingam praėjusių metų teroro išpuolių aukų minėjimui, Putinas Maskvoje surengė iškilmingą priėmimą niekingam Šiaurės Korėjos diktatoriui Kim Čen Iru (dabar jau mirusiam)². Tuo pat metu Putinas pradėjo tyliai teikti pagalbą antisemitinei Irano Islamo Respublikai statant Bušere 1000 megavatų branduolinį reaktorių su urano sodrinimo įranga, leidžiančia gaminti medžiagas branduoliniams ginklams. Vakarai ir toliau tylėjo kaip tylėję. Niekas nenorėjo prisiminti baisių ajatolos Chomeinio grasinimų 1980 m.:

Mes garbiname ne Iraną, o Alachą. Patriotizmas turi ir kitą pavadinimą – stabmeldystė. Sakau: tegul dega ši žemė. Sakau: paleiskim šią žemę pelenais, idant islamas triumfuotų visame pasaulyje.

Per pirmąjį XXI a. dešimtmetį Vakaruose plūstelėjo naujas srautas knygų, įnirtingai tvirtinančių, kad Pijus XII buvo Hitlerio popiežius⁴. Šiomis knygomis, pradedant 1999 m. pasirodžiusiu Johno Cornwello veikalu „Hitlerio popiežius“, naudojamosi siekiant įtikinti jaunimą nusigręžti nuo krikščionybės ir pereiti prie islamo. Rychlakas yra gavęs kalinių laišku, kuriuose skundžiamasi, kad tai ypač paplitę Amerikos įkalinimo įstaigose.

Atgaivintas Pijaus XII kaip Hitlerio popiežiaus įvaizdis taip pat stumia pasaulį į Irano rengiamą branduolinį pragarą. Pirmasis jo taikinytis yra Izraelis. Toliau eilėje visas judėjiškasis-krikščioniškasis pasaulis. 1945 m. ant Hirosimos ir Nagasakio numetus atominės bombas iškart žuvo apie 80 tūkst. žmonių. Prie šio skaičiaus pridėjus mirtis dėl ilgalaikio radiacijos poveikio, bendras skaičius siekia apie 120 tūkst. Šiuolaikiniai branduoliniai ginklai yra daug kartų galingesni.

Dėl pakibusios naujo Holokausto grėsmės, keliamos kraštutinį antisemitizmą išpažįstančio Irano, ginkluoto branduoliniais ginklais, ir pavojingos Šiaurės Korėjos reikia kaltinti Chruščiovą ir jo politinę nekrofagiją. Viso pasaulio valstiečiams būdingas privačios nuosavybės jausmas. Chruščiovas jo neturėjo. Kaip jau minėta, politiškai jis subrendo tuo metu, kai sovietai su šaknimis rovė privačią nuosavybę, dėl to suvešėjo destruktiviausi jo asmenybės pradai. Chruščiovas nuvertė Stalino statulą, sugriovė Sovietų Sąjungos kaip darbininkų rojus įvaizdį, išardė internacionalinę komunistų vienybę, suteršė Pijaus XII reputaciją, atgaivino antisemitizmą ir pradėjo šiuolaikinį tarptautinį terorizmą: savo sukurto vakuomo jis niekuo neužpildė.

Chruščiovas panaikino stalininę branduolinių ginklų neplatavimo politiką. Man neteko sutikti Stalino, tačiau esu girdėjęs daugybę pasakojimų apie jį iš Chruščiovo ir Igorio Kurčiatovo, užsislaptinusio KGB karininko, vadovavusio Manhatano projekto sovietiniam ekvivalentui*.

* T. y. atominės bombos kūrimo programai.

Pasak jų, Stalinas buvo tarsi Džepetas – italas dailidė, iš pliauskos išdrožęs žmogelį, kuris mokėjo juoktis ir verkti kaip vaikas. Stalino Pinokis buvo atominė bomba. Jis pakrikštijo ją „Josifu-1“. 1949 m. rugsėjo 29 d., kai Berija paskambino iš Semipalatinsko bandymų poligono Kazachstane ir pranešė, kad „Josifas-1“ sukėlė tokį patį pragaištingą grybo pavidalo debesį kaip ir amerikiečių „Storulis“, Stalinas pasijuto devintame danguje.

„Tą dieną Stalinas davė žodį pasilikti atominį ginklą sau“, – girdėjau sakant Frédéricą Joliot-Curie 1955 m. rugpjūtį, su Rumunijos delegacija dalyvaudamas Ženevoje surengtoje Jungtinių Tautų konferencijoje „Taikus atominės energijos panaudojimas“. Prancūzų branduolio fizikos tyrinėtojas, žymus komunistas teigė buvęs kartu su Stalinu jo kabinete, kai Berija paskambino iš Semipalatinsko poligono.

Po Stalino mirties viskas pasikeitė. Nužudžius Sovietų Sąjungos politinės policijos vadus ir potencialius savo varžovus, Chruščiovui prireikė teigiamos reklamos ir jis nusprendė triukšmingai atitaisyti teberusenančius Stalino nesutarimus su Kinija. 1955 m. pradžioje jis patenkino Mao pageidavimą padėti jo šaliai pasigaminti branduolinių ginklų. Šitaip kartu su chruščiovine nekrofiagija buvo atverta Pandoros skrynia ir iš jos išleista tarptautinės katastrofos grėsmė.

1955 m. balandį Chruščiovas įkūrė jungtinę įmonę, kurios paskirtis buvo padėti Kinijai pasigaminti branduolinių ginklų. Šią operaciją koordinavo KGB, prižiūrėjęs (ir tebeprižiūrintis po persikūnijimo į naują pavidalą) visą Sovietų Sąjungos branduolinių ginklų arsenalą. KGB kuruojami specialistai padėjo kurti naujosios Kinijos branduolinės karo pramonės, aiškiai nutaikytos į „amerikietišką sionizmą“, pamatus.

Tačiau po penkerių metų Chruščiovo ir Mao Dzedongo santykiai sugedo. Kinijos lyderiui vis labiau nepatiko chruščiovinė destalinizacija, jis už gryną pinigą priėmė Chruščiovo skelbiamą taikaus sambūvio su Vakarais politiką. Mao praminė Chruščiovą kapitalizmui nuolaidžiaujančiu minkštakūniu ir apkaltino komunizmo principų išdavyste.

Mao ministras pirmininkas Džou Enlajus (Zhou Enlai) keliskart buvo su vizitu atvykęs į Rumuniją ir man ne kartą teko iš jo girdėti, kad Mao įkyrėjo Chruščiovą ir jis savišku kinišku būdu pradėjo atvirai reikšti nepasitenkinimą. Džou, laisvai kalbėjęs prancūziškai⁵, per viešnagę Rumunijoje šeimininkams pasakojo, kad per susitikimus su Chruščiovu Mao rūkęs kaip garvežys, nors žinojo apie sovietų lyderio bjaurėjimąsi cigaretėmis. Negana to, per 1958 m. susitikimą Pekine Mao, kuris

buvo olimpinės klasės plaukikas, pasikvietė savo svečią į olimpinį plaukimo baseiną, nors žinojo, kad Chruščiovas nemoka plaukti. Pasak Džou, buvo linksma žiūrėti, kaip Pirmininkas nardo lyg žuvis aplink Chruščiovą, plūduriuojantį su pripučiamu ratu.

Nežinau, kiek buvo tiesos Džou Enlajaus pasakojimuose – komunistų vadai garsėja melagystėmis. Nieko daugiau negalime sužinoti ir dabar, nes slaptieji Sovietų Sąjungos ir raudonosios Kinijos archyvai tebėra neprieinami. Tačiau 1960 m. liepą atvykęs į Rumunijos darbininkų partijos III suvažiavimą Bukarešte, Chruščiovas viešai užsipuolė Mao. Chruščiovui kandžiai atkirto Kinijos delegacijos vadovas. Stebėdamas gėlėmis siuvinėtų ukrainietišku marškinių ir iki kaklo užsagstyto kiniško munduro dvikovą, išgirdau Rumunijos lyderį Gheorghie Gheorghiu-Deją sakant, kad šis incidentas to stuobrio (jis turėjo omenyje Chruščiovą) smegenyse gali įgauti katastrofišką mastą.

Praėjus kelioms savaitėms po III suvažiavimo, sovietų blokas iš tikrųjų paragavo Chruščiovo politinės nekrofiagijos ir dar kartą susipažino su destruktivių jo polinkiu nevykusiai kaitalioti kiekvieną sprendimą. Chruščiovas staiga atšaukė iš Kinijos visus sovietinius patarėjus ir nutraukė visus svarbius jungtinius projektus. Remiantis kinų duomenimis, Maskva per kelias savaites atšaukė 1390 specialistų, sudraskė 343 sutartis ir išmetė į šiukšlių dėžę 257 bendrus projektus⁶. Tarp jų buvo ir jungtinis branduolinės ginkluotės projektas, tačiau tuo metu kinai jau buvo pakankamai pasisėmę žinių, kad galėtų jį savarankiškai tęsti. Įvairių JAV žvalgybos agentūrų duomenimis, iki 9-ojo deš. vidurio Kinijoje kasmet buvo pagaminama ne mažiau kaip 400 kg plutonio-239. Tikroji Kinijos strateginių pajėgų galia iki šiol ne visai žinoma (bent jau už CŽV ribų), tačiau 1996 m. branduolinių galvučių skaičius šios šalies arsenale siekė 2500 ir kasmet buvo pagaminama dar po 140–150⁷.

Chruščiovas nesulaukė savo pradėto branduolinių ginklų platinimo vaisių. Tačiau jis uždegė Bikfordo virvutę ir paskatino Stalino „Josifo-1“ gamybą Šiaurės Korėjoje bei prisidėjo prie Achmadinežado branduolinio Irano gimimo.